NORAKSTS
Lieta Nr.A42625107
SKA – 226/2011

S P R I E D U M S

Rīgā 2011.gada 1.jūlijā

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments šādā sastāvā:

tiesas sēdes priekšsēdētājs senators A.Guļāns
senatore J.Briede
senatore I.Skultāne

piedaloties atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts ieņēmumu dienesta pārstāvim *E.H.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz *I.L.* pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektora 2007.gada 14.septembra lēmuma Nr.19/33913 atcelšanu un morālā kaitējuma atlīdzināšanu, sakarā ar *I.L.* kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2010.gada 25.oktobra spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts ieņēmumu dienests *I.L.* veica vienkāršo iedzīvotāju ienākuma nodokļa auditu par 2004. un 2005.gadu.

Ar Valsts ieņēmumu dienesta lēmumu papildus aprēķināti Ls 40726,06, no tiem iedzīvotāju ienākuma nodoklis Ls 20363,03 (par 2004.gadu Ls 16828,44 un par 2005.gadu Ls 3534,59) un soda nauda Ls 20363,03.

Galīgais lēmums iestādē ir Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektora 2007.gada 14.septembra lēmums Nr.19/33913.

[2] Administratīvajā rajona tiesā saņemts pieteicējas pieteikums par Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektora 2007.gada 14.septembra atcelšanu un morālā kaitējuma atlīdzināšanu Ls 5000.

[3] Ar Administratīvās rajona tiesas 2008.gada 8.jūlija spriedumu pieteikums noraidīts daļā par pārsūdzētā lēmuma atcelšanu, bet daļā par morālā kaitējuma atlīdzināšanu atstāts bez izskatīšanas. Spriedums pamatots ar tālāk minētajiem argumentiem.

[3.1] Lietā ir strīds par to, vai pieteicējas papildu iesniegtajās ienākumu deklarācijās norādīto skaidras naudas uzkrājumu izcelsme ir no *F.M.* saņemtais naudas dāvinājums Ls 50000, un naudas aizņēmums Ls 17000 no *Z.R.* un Ls 23000 no *Ķ.Ž.* Proti, strīds ir par to, vai minētie aizdevumi un dāvinājums ir atzīstami par lietā pierādītiem, lai ar tiem pamatotu pieteicējas ienākumus un izdevumus.

[3.2] Valsts ieņēmumu dienests, izvērtējot pieteicējas kopējos izdevumus un ienākumus pēc izmaksu metodes, ir konstatējis, ka pieteicējas izdevumi pārsniedz viņas ienākumus, kā rezultātā ir aprēķināti slēptie apliekamie ienākumi. Valsts ieņēmumu dienests nav ņēmis vērā pieteicējas deklarēto skaidrās naudas uzkrājumu, kas uz 2004.gada 1.janvāri sastādīja Ls 94600, jo tā izcelsme pilnībā netiek dokumentāri apstiprināta.

[3.3] No pieteicējas skaidrojumiem izriet, ka neilgi pirms sava tēva *F.M.* nāves pieteicēja saņēma skaidrās naudas dāvinājumu no tēva Ls 50 000.

Atbildētāja rīcībā nav informācijas par *F.M.* iespējamajiem peļņas gūšanas avotiem, ir tikai Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras sniegtā informācija, kas neapstiprina faktu par to, ka viņam varēja veidoties skaidrās naudas uzkrājumi.

Lietas apstākļi kopumā rada pamatotas šaubas par minētā dāvinājuma saņemšanas faktu.

Par pamatotu atzīstams arī atbildētāja secinājums, ka apstākļos, kad pieteicēja uzrādījusi Ls 94600 skaidras naudas uzkrājumus, nav saprotama pieteicējas ekonomiskā nepieciešamība ņemt kredītu Ls 35000 nekustamā īpašuma iegādei. Kredīta ņemšanas fakts konkrētajā gadījumā rada pamatotas šaubas par pieteicējas deklarēto skaidras naudas uzkrājumu esamību.

Tādējādi par pamatotu atzīstams atbildētāja secinājums neņemt vērā naudas dāvinājuma faktu, izvērtējot pieteicējas skaidrās naudas uzkrājumu izcelsmi.

[3.4] Pieteicēja kā skaidras naudas uzkrājumu otru avotu norāda naudas līdzekļu aizņēmumu, kas 2002.gadā ir saņemts no *Ķ.Ž.* Ls 23000 un *Z.R.* Ls 17000.

Z.R. ir apliecinājusi šo faktu, norādot, ka naudas summa iegūta, pārdodot dzīvokli un lauku saimniecību. Ņemot vērā, ka *Z.R.* nav bijušas īpašumtiesības uz minētajiem nekustamajiem īpašumiem, nav gūts apstiprinājums tam, ka *Z.R.* ir ieguvusi naudas līdzekļus, kurus pēc tam aizdevusi pieteicējai.

Savukārt *Ķ.Ž.*, kas ir 90 gadus veca neredzīga pensionāre, naudas aizdošanas faktu pieteicējai vispār nav apstiprinājusi.

Tādējādi lietā nav pierādīts, ka minētās personas aizdevušas pieteicējai Ls 23000 un Ls 17000.

[3.5] Likuma „Par nodokļiem un nodevām" 33.[1]panta pirmajā daļā noteikts, ka nodokļu administrācijai, izvērtējot nodokļu maksātāja izdarītā pārkāpuma būtību un raksturu, to, kuru reizi pārkāpums izdarīts, radīto kaitējumu, nodokļu maksātāja godprātīgumu, gadījumos, kad nodokļu maksātājs ir apstrīdējis nodokļu administrācijas lēmumu, ir tiesības samazināt kontroles [nodokļu revīzijas (audits) un pārbaudes] rezultātā uzlikto soda naudu līdz 70 procentiem, bet ne biežāk kā vienu reizi trijos gados.

Lai arī atbildētājs lēmumā nav atspoguļojis visus likumā noteiktos izvērtēšanas kritērijus, proti, nav izdarījis lietderības apsvērumus attiecībā uz piemērotās soda naudas samazināšanu, tiesai tomēr nav pamata atcelt lēmumu daļā par pieteicējai uzlikto soda naudu, jo lietderības apsvērumu neizdarīšana konkrētajā gadījumā nav novedusi pie lēmuma prettiesiskuma un soda nauda konkrētajā gadījumā ir atzīstama par samērīgu un atbilstošu pieteicējas izdarītajam pārkāpumam.

[3.6] Pieteicēja arī lūgusi atlīdzināt viņai nodarīto morālo kaitējumu Ls 5000.

Izskatāmajā gadījumā pieteicēja nav vērsusies pie atbildētāja ar iesniegumu par atlīdzinājumu. Līdz ar to prasījums daļā par morālā kaitējuma atlīdzinājumu ir atstājams bez izskatīšanas, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 278.panta 1.punktu, jo pieteicēja nav ievērojusi likumā noteikto lietas iepriekšējas ārpustiesas izskatīšanas kārtību.

[4] Izskatījusi pieteicējas apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas spriedumu, Administratīvā apgabaltiesa ar 2010.gada 25.oktobra spriedumu pieteikumu noraidīja un, pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307.panta ceturto daļu, pievienojās zemākās instances tiesas sprieduma motivācijai. Papildus apgabaltiesa norādīja tālāk minētos argumentus.

[4.1] Konkrētajā lietā Valsts ieņēmumu dienests apšauba deklarēto skaidras naudas līdzekļu uzkrājumu faktisko esību, jo paskaidrojumi par to izcelsmi ir nekonkrēti un pretrunīgi.

Pieteicēja savu paskaidrojumu apstiprināšanai iesniegusi pie notāra apliecinātus *Z.R.* un *Ķ.Ž.* apliecinājumus. Apliecinājumi ir privāti dokumenti un notārs neatbild par to saturu. Turklāt tie noformēti pēc tam, kad Valsts ieņēmumu dienests bija uzsācis pieteicējai auditu.

Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 149.pantam un 167.pantam pieteicēja iesniegtie apliecinājumi vērtējami kā rakstveida pierādījumi. Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 154.panta jēgai, lai, novērtējot pierādījumus, noteiktu to objektivitāti un ticamību, pierādījumus nepieciešams vērtēt to kopumā, nevis atrauti vienu no otra.

Pirmās instances tiesa pareizi izvērtējusi šos pierādījumus kopsakarā ar citiem lietas materiāliem un pamatoti konstatējusi, ka lietā nav pierādīts, ka *Ķ.Ž.* un *Z.R.* faktiski ir aizdevušas šādas naudas summas, jo nav apstiprinājuma, ka viņām tādas būtu bijušas.

Arī apgabaltiesas sēdē pieteicējas iesniegtie papildu pierādījumi, proti, notariālie akti, ir privāti dokumenti, kas taisīti jau pēc pirmās instances tiesas sprieduma, un neapliecina pieteicējas skaidras naudas uzkrājumu izcelsmi.

Tāpat kritiski vērtējamas pieteicējas iesniegtās vēstules un iesniegums, ar kuriem it kā pieteicējas radinieki Krievijā apliecina, ka pieteicējas tēvs naudu glabāja pie māsas un atdeva meitai *I.L.*

Nevar piekrist, ka naudas saņemšanas faktu no *F.M.* apliecina tās faktiskā esība un apstāklis, ka atbildētājs nav pierādījis to, ka pieteicēja šos naudas līdzekļus būtu saņēmusi no citiem avotiem vai neatbilstoši pastāvošajam normatīvajam regulējumam. Tāpat skaidras naudas esību nepierāda apstāklis, ka pēc pieteicējas vārdiem viņas māte un brālis ir bijuši informēti par naudas līdzekļu dāvinājumu.

[4.2] Apgabaltiesa nesaskata, ka Valsts ieņēmumu dienests būtu pārkāpis nevainīguma prezumpciju. Tāpat noraidāms pieteicējas arguments par pierādīšanas pienākuma (*onus probandi)* pārnešanu uz pieteicēju.

Valsts ieņēmumu dienests nodokļu aprēķinu ir pamatojis ar datiem par pieteicējas izdevumu apjomu auditējamā periodā, un par šiem faktiem lietā strīda šobrīd nav. Ja Valsts ieņēmumu dienesta rīcībā nav ziņu par atbilstoša apjoma ienākumiem, tad ir saprotams, ka nodokļu maksātājam ir jābūt tam, kas pierāda, kādi ir ienākumi, kuri šādus izdevumus padara iespējamus. Ja nodokļu maksātājs nepierāda, kādi ir bijuši viņa ienākumi un ka par tiem ienākuma nodoklis auditējamā periodā nav jāmaksā, var izdarīt pieņēmumu, ka izdevumi notikuši no tādiem līdzekļiem, par kuriem bija jāmaksā, bet par kuriem nav nomaksāts iedzīvotāju ienākuma nodoklis. Nodokļu maksātāja pierādījumu nasta attiecas tikai uz to izdevumus pamatojošo ienākumu daļu, par kuru Valsts ieņēmumu dienestam nav ziņu. Citiem vārdiem, ja reiz Valsts ieņēmumu dienests ir pierādījis izdevumus, tad secīgi jau nodokļu maksātājam ir jāpierāda atbilstoši ienākumi. Nedz nodokļu administrācija, nedz tiesa, neesot ticamiem pierādījumiem par nodokļu maksātāja ienākumiem, nevar pieņemt, ka tie ir bijuši tādi, par kuriem nodokļi nav jāmaksā.

[4.3] Apgabaltiesa pilnībā nepiekrīt pieteicējai, ka pārkāptas viņas tiesības tikt uzklausītai.

Pieteicēja tiesības iesniegt savus pierādījumus, kā arī izteikt argumentus un apsvērumus izmantojusi gan apstrīdot Valsts ieņēmumu dienesta lēmumus, gan arī iesniedzot pieteikumu tiesā, un pieteicēja pierādījumus iesniegusi pat pēc apelācijas sūdzības

iesniegšanas, līdz ar to apgabaltiesa nevar piekrist, ka pārkāptas viņas tiesības tikt uzklausītai.

[5] Par Administratīvās apgabaltiesas spriedumu pieteicēja iesniedza kasācijas sūdzību, kura pamatota ar tālāk minētajiem apsvērumiem.

[5.1] Tiesa nepareizi interpretējusi Administratīvā procesa likuma 162.pantu un 167.pantu.

Tiesa nepareizi interpretējusi Administratīvā procesa likuma 154.panta pirmo un otro daļu. Administratīvā procesa likuma 154.panta pirmā daļa izvirza vairākas prasības, lai pareizi novērtētu pierādījumus. Tie jāvērtē kopumā, nevis izolēti. Vienlaikus ir jāvērtē gan pierādījuma forma, gan saturs. Tiesai ir jānosaka pierādījumu nozīmība saistībā ar lietā nepieciešamajiem konstatējamiem apstākļiem un faktiem. Tiesai ir jāizdara secinājumi par pierādījumu pietiekamību.

[5.2] Tiesa piešķīrusi izšķirošu nozīmi pierādījumiem no oficiāliem reģistriem un datu bāzēm, neņemot vērā, kad šie reģistri ir izveidoti un kādu informāciju tie fiksē, turklāt tie attiecas tikai uz Latvijas teritoriju. Pieteicēja norādīja, kādā veidā viņas tēvs ieguva skaidrās naudas līdzekļus un kā tie tika nodoti viņai.

Tiesa nepiešķīra nekādu nozīmi pieteicējas iesniegtajiem pierādījumiem, tas ir, vēstulēm un iesniegumiem, kuros pieteicējas radinieki Krievijā apliecina, ka pieteicējas tēvs naudu glabāja pie māsas un atdeva meitai. Līdz ar to tiesa rīkojusies pretrunā ar pašas norādīto tiesību normu interpretāciju attiecībā uz nodokļu maksātāja pierādīšanas pienākumu un objektīvās izmeklēšanas principu. Tiesa pārkāpusi arī Administratīvā procesa likuma 150.panta ceturto daļu. Tiesas secinājumi balstīti uz pieņēmumiem.

[5.3] Kļūdains ir tiesas secinājums, ka pieteicējas papildus iesniegtie pierādījumi, tas ir, dāvinājuma līgumi (notariālie akti), ar kuriem trešās personas dāvina pieteicējai neatmaksāto parāda daļu, ir privāti dokumenti. Turklāt, lai pierādītu savu naudas līdzekļu izcelsmi, nav izšķirošas nozīmes apstāklim, ka tie iesniegti pēc pirmās instances tiesas sprieduma.

Personām, kuras pieteicējai aizdeva naudu, nav veikta pārbaude, tādēļ tas, ka šīm personām pašām nauda nav bijusi, ir tikai tiesas pieņēmums. Iestādes pierādījumi neatspoguļo šo personu mantisko stāvokli kopumā.

Tiesas secinājums, ka persona vispār nav apstiprinājusi aizdevuma izsniegšanas faktu, ir pretrunā ar apstākli, ka pēc tam tika noslēgts notariāls akts par aizdevuma summas dāvinājumu.

Motīvu daļa

[6] Kasācijas sūdzībā pamatā ir izvirzīti iebildumi par to, ka tiesa nepareizi novērtējusi lietas faktiskos apstākļus un līdz ar to arī pārkāpusi vai nepareizi interpretējusi tiesību normas, kuras nosaka pierādījumu novērtēšanu.

Izskatot šo lietu, Senāts cita starp ņem vērā jau iepriekš paustās atziņas 2011.gada 20.maija spriedumā lietā Nr.SKA-76/2011.

[7] Likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 1.pants noteic fiziskās personas pienākumu no tās gūtajiem ienākumiem maksāt iedzīvotāju ienākuma nodokli.

Likuma „Par nodokļiem un nodevām" 18.panta pirmās daļas 2.punkts noteic nodokļu administrācijas pienākumu kontrolēt nodokļu (nodevu) aprēķināšanas un maksāšanas pareizību. Savukārt likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 21.pants noteic Valsts ieņēmumu dienesta tiesības pārbaudīt iedzīvotāju ienākuma nodokļa samaksu.

[8] Gadījumā, ja nodokļu maksātāja deklarētie ienākumi vai Valsts ieņēmumu dienesta rīcībā esošajos pārskatos (paziņojumos) norādītie maksātāja ienākumi neatbilst viņa izdevumiem taksācijas gadā, Valsts ieņēmumu dienests pieprasa iesniegt papildu deklarāciju par ienākumiem, ieņēmumiem, naudas un citiem uzkrājumiem, īpašumiem un to vērtības maiņu *(likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 22.panta trešā daļa)*.

Nodokļu maksātāja pienākums ir norādīt vai iesniegt Valsts ieņēmumu dienestā tā pieprasītos dokumentus *(likuma „Par nodokļiem un nodevām" 15.panta pirmās daļas 5.punkts)*. Ministru kabineta 2000.gada 26.septembra noteikumu Nr.331 „Kārtība, kādā Valsts ieņēmumu dienests uz aprēķinu pamata nosaka fizisko personu apliekamo ienākumu" *(noteikumi bija spēkā pieteicēja papildu deklarāciju iesniegšanas brīdī)* 5.punkts noteic, ka nodokļu maksātājs papildu deklarācijai var pievienot jebkuru citu informāciju par saviem ienākumiem, izdevumiem, to struktūru un īpatnībām, kuru tas uzskata par nepieciešamu sniegt Valsts ieņēmumu dienestam pirms ienākuma aprēķina veikšanas. No minētajām tiesību normām izriet, ka nodokļu maksātājs deklarācijā norādīto datu patiesuma pierādīšanai var izmantot jebkuru pierādīšanas līdzekli, tostarp arī norādīt uz informāciju, kas apstiprina šo datu patiesumu *(sk. Senāta 2010.gada 8.septembra sprieduma lietā Nr.SKA-372/2010 9.punktu un 2011.gada 12.aprīļa sprieduma lietā Nr.SKA-15/2011 9.punktu)*.

[9] Pēc nodokļu revīzijas (audita) Valsts ieņēmumu dienestam ir tiesības precizēt nodokļu un informatīvo deklarāciju sastāvdaļās norādāmās summas, apliekamos ienākumus (zaudējumus), nodokļu (nodevu) aprēķinus atbilstoši nodokļu jomu reglamentējošiem

normatīvajiem aktiem un uzlikt soda naudu triju gadu laikā pēc normatīvajos aktos noteiktā maksāšanas termiņa *(likuma „Par nodokļiem un nodevām" 23.panta pirmā daļa)*.

Ja nodokļu maksātājs nepiekrīt nodokļu administrācijas aprēķinātajam nodokļu maksājumu lielumam, pierādījumus par nodokļu maksājumu lielumu nodrošina nodokļu maksātājs *(likuma „Par nodokļiem un nodevām" 38.pants)*. No minētās tiesību normas izriet nodokļu maksātāja pienākums iesniegt pierādījumus par skaidras naudas uzkrājumu veidošanos vai vismaz norādīt ticamu pamatojumu un apstākļus, kādos tas veidojies, kurus savukārt Valsts ieņēmumu dienests varētu pārbaudīt. Šāda nostāja ir apstiprināta arī Senāta judikatūrā *(sk., piemēram, Senāta 2006.gada 13.jūnija sprieduma lietā Nr.SKA-231/2006 11.3.punktu, 2010.gada 19.jūlija sprieduma lietā Nr.SKA-226/2010 10.punktu, 2010.gada 26.jūlija sprieduma lietā Nr.SKA-286/2010 11.punktu, 2010.gada 8.septembra sprieduma lietā Nr.SKA-372/2010 10.punktu un 2011.gada 12.aprīļa sprieduma lietā Nr.SKA-15/2011 10.punktu)*.

[10] Šajā lietā pieteicēja savu izdevumu pamatošanai ir deklarējusi skaidras naudas uzkrājumus, kas, pēc viņas paskaidrojumiem, ir veidojušies, saņemot naudas dāvinājumu no tēva un naudas aizņēmumus no civilvīra mātes un vecmātes.

Lai pārbaudītu un atzītu šādu skaidras naudas uzkrājumu, nepieciešams pārliecināties par tā veidošanās apstākļiem. Valsts ieņēmumu dienesta tiesības pārbaudīt deklarācijā norādīto datu ticamību un pareizību ir noteiktas likuma „Par iedzīvotāju ienākuma nodokli" 21.panta 1.punktā.

[11] Valsts ieņēmumu dienests deklarācijā norādīto datu ticamību un pareizību pārbauda, izmantojot visus tiesību normās noteiktos pierādīšanas līdzekļus, tostarp pieprasot nodokļu maksātājam iesniegt dokumentus vai citus pierādījumus un sniegt paskaidrojumus. Novērtējot nodokļu maksātāja paskaidrojumus, Valsts ieņēmumu dienestam ir jāizvērtē to ticamība kopsakarā ar citiem tiešiem vai netiešiem pierādījumiem. Ja nodokļu maksātājs nespēj sniegt ticamu izskaidrojumu par skaidras naudas uzkrājumiem, Valsts ieņēmumu dienestam ir tiesības tos atzīt vai neatzīt. Savukārt tiesa šajā gadījumā pārbauda Valsts ieņēmumu dienesta novērtējuma pareizību. Nedz nodokļu administrācija, nedz tiesa, neesot ticamiem pierādījumiem par nodokļu maksātāja ienākumiem, nevar pieņemt, ka tie ir bijuši tādi, par kuriem nodokļi nav jāmaksā. Pieteicējas pienākumu atbilstoši savām iespējām piedalīties pierādījumu savākšanā paredz Administratīvā procesa likuma 150.panta trešā daļa.

[12] Kasācijas sūdzībā norādīts, ka tiesa nav ņēmusi vērā pieteicējas paskaidrojumus un iesniegtos pierādījumus, tas ir, vēstules un iesniegumus, kuros pieteicējas radinieki apliecina, ka pieteicējas tēvs naudu atdeva meitai, bet par ticamu atzīts iestādes viedoklis.

Senāts norāda, ka tas vien, ka pieteicēja ir sniegusi paskaidrojumus un citus pierādījumus savu paskaidrojumu apstiprināšanai, nenozīmē, ka tie arī pierāda attiecīgos faktus. Apgabaltiesa, kas pievienojās pirmās instances tiesas sprieduma motivācijai, ir vērtējusi pierādījumus kopsakarā un norādījusi apsvērumus savam secinājumam, ka lietā nav pierādījumu, kas apliecinātu skaidras naudas dāvinājuma un aizdevuma faktu. Tiesa atzina, ka nav gūti pierādījumi par naudas līdzekļu izcelsmi.

Līdz ar to minētais kasācijas arguments par paskaidrojumu un pierādījumu neņemšanu vērā nav pamatots.

Pierādījumu novērtēšana ir pirmo divu instanču tiesu kompetencē, Senātam šādas kompetences nav. Kasācijas instances tiesa var vienīgi pārbaudīt, vai tiesa nav pārkāpusi procesuālo tiesību normas pierādījumu pārbaudē un novērtēšanā. Izskatāmajā gadījumā Senāts šādus procesuālo tiesību normu pārkāpumus apgabaltiesas spriedumā nekonstatē.

Senāts nepiekrīt kasācijas sūdzībā norādītajam, ka apgabaltiesa ir pārkāpusi Administratīvā procesa likuma 154.panta pirmo un otro daļu. Kā tas redzams no apgabaltiesas sprieduma, tiesa pieteicējas paskaidrojumus un rakstiskos pierādījumus ir rūpīgi pārbaudījusi un vērtējusi. Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 154.panta prasībām tiesa argumentējusi un pamatojusi, kādēļ tā pieteicējas iesniegtos pierādījumus – radinieku vēstules, notariālos aktus par aizdevuma summu dāvinājumu – nav uzskatījusi par ticamiem.

Kasācijas sūdzībā norādīts, ka tiesa pārkāpusi arī Administratīvā procesa likuma 150.panta ceturto daļu. Tiesas secinājumi balstīti uz pieņēmumiem.

Senāts šādam apgalvojumam nepiekrīt. Administratīvā procesa likuma 150.panta ceturtā daļa nosaka tiesas pienākumu pēc savas iniciatīvas savākt pierādījumus, ja procesa dalībnieku iesniegtie pierādījumi nav pietiekami. Tai pašā laikā jāņem vērā, ka atbilstoši Administratīvā procesa likuma 149.pantā noteiktajam pierādījumi administratīvajā lietā ir ziņas par faktiem, uz kuriem pamatoti administratīvā procesa dalībnieku prasījumi un iebildumi, kā arī ziņas par citiem faktiem, kuriem ir nozīme lietas izspriešanā. Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 151.pantu tiesa pieņem tikai tos pierādījumus, kuriem ir nozīme lietā. Pierādījumu pietiekamības jautājums ir tiesas kompetencē. Ja tiesa uzskata, ka lietā esošie pierādījumi ir pietiekami, tai nav nepieciešamības vākt papildu pierādījumus.

Kā tas redzams no lietas materiāliem, tiesa ir pārbaudījusi visus pieteicējas iesniegtos pierādījumus, kas varētu liecināt par viņas naudas līdzekļu izcelsmi. No apgabaltiesas tiesas

sēdes protokola redzams, ka tiesa ir izlēmusi jautājumu par iespēju pabeigt lietas izskatīšanu un uzklausījusi pieteicējas un viņas pārstāvja viedokli. Pabeidzot lietas izskatīšanu, ne pieteicējai, ne arī viņas pārstāvim nebija lūgumu par papildu pierādījumu iegūšanu. Senāta ieskatā, lietā savāktie pierādījumi bija pietiekami, lai tiesa varētu pieņemt atbilstošu lēmumu.

[13] Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, Administratīvās apgabaltiesas spriedums ir atstājams negrozīts.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 348.panta 1.punktu un 351.pantu, Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments

n o s p r i e d a

Atstāt negrozītu Administratīvās apgabaltiesas 2010.gada 25.oktobra spriedumu, bet *I.L.* kasācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs senators	*(paraksts)*	A.Guļāns
Senatore	*(paraksts)*	J.Briede
Senatore	*(paraksts)*	I.Skultāne

NORAKSTS PAREIZS

Senators A.Guļāns
2011.gada 5.jūlijā